

Kristendom

Kristendommen er en ganske nøje definerbar religion, som gennem hele sin historie har haft en stort set uforandret kerne og en dertil svarende udfoldelse ved sine gudstjenester. Naturligvis er der variationer og skel, og f.eks. periodevise udvandringer, men samtidig har kristendommen over tid nogle klare trosmæssige og gudstjenestelige kendetegn, som afgrænser den fra andre religioner og som afgør, hvornår vi har at gøre med kristendom og ikke-kristendom.

Kristendom er påstanden om, at det univers vi lever i, helt konkret er skabt af en personlig Gud, som er forud for og over sin skabning. Han er evighedens Gud ved at være forud for tid og rum. Denne evige Gud er imidlertid ikke en uforanderlig sten, men en levende treenig Gud som består af Fader, Søn og Helligånd.

Gud er dynamisk indre kærlighed, en kærlighed der er så stor, at den må flyde over og skabe en verden uden for sig selv. En verden skabt af Gud, og hvor Gud derfor også kan kendes. Jesus eksisterede før tiderne begyndelse. Det var ved ham verden blev skabt og derfor kender vi den inderste sandhed om verden når vi kender ham.

Gud skabte verden for at have en skabning at elske, og som kan elske Ham. Og da kærlighed kun kan findes i frihed, skænkede Gud friheden til mennesket som den dyrebareste af alle gaver. Gud er først og sidst en skaber af friheder. Derfor er kristendommen den eneste af de store religioner som ikke ender i blind skæbnetro. Også ateismen er en blind skæbnetro.

Ved korsets gåde, sætter skaberguden sig selv ind i skaberværket og skænker mennesket del i sin egen kreative frihed.

Men fordi Gud blev menneske i tiden som noget konkret og historisk, derfor kan troen på den kristne Gud aldrig være noget rent spekulativt. Det kan ikke være en livanskuelse, det kan ikke være en mytologi. Man kan ikke være kulturkristen, for det er det modsatte af kristendom.

Ja bekendelsen til kristendommen er slet ikke ”tro” i betydningen noget usikkert og personligt. Tværtimod.

Kristendom er troen på det objektivt konstaterbare faktum at den almægtige Gud, himlens og jorden skaber, blev menneske i tiden, blev født af en jomfru, døde på korset og opstod fra de døde. I de første tid efter opstandelsen viste han sig for mangfoldige troende og vantro. Ikke i en mindre virkelig skikkelse end den han levede i på jorden, men tværtimod i en langt mere virkelig skikkelse.

Han er opstået fra de døde. Derfor skal også enhver som tilhører hans kirke på jorden opstå fra de døde.

Og ligesom kristendommen er noget yde og konkret, således er også den kristne gudstjeneste det. Den handler ikke om noget personligt og følelsesmæssigt, men om det objektive faktum at Gud er lyslevende til stede i sit ord og i sakramenterne dåb og nadver.

Det er det vi fejrer ved søndagens gudstjeneste. Når der holdes sand gudstjeneste er Guds rige levende på jorden. Derfor skal gudstjenesten være det mest hellige og højtidelige der foregår på jorden og derfor må vi mennesker aldrig sætte os selv i centrum. Kirken er Guds hus hvor vi sidder til bords med Den treenige Gud. Han er værten og derfor skal der i kirken være den dybeste højtidelighed og helligste andagt.